

Toto PDF obsahuje kapitolu z knihy:

MÁLEK O., TULÁČEK M. (eds.). *Správa daní. Soubor statí z odborné konference konané na Právnické fakultě Univerzity Karlovy dne 6. října 2023*. Online. Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2023. ISBN 978-80-7630-036-1. DOI <https://doi.org/10.14712/9788076300361>.

Úrok z nesprávně stanovené daně v případě peněžitých plnění v rámci dělené správy
(Radim Boháč)

© Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2023

© Radim Boháč, 2023

Toto dílo podléhá licenci Creative Commons Uveďte původ-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 4.0 Mezinárodní

<https://doi.org/10.14712/9788076300361.2>

Radim Boháč¹

Právnická fakulta Univerzity Karlovy

ORCID: 0000-0003-4496-4699

bohac@prf.cuni.cz

ÚROK Z NESPRÁVNĚ STANOVENÉ DANĚ V PŘÍPADĚ PENĚŽITÝCH PLNĚNÍ V RÁMCI DĚLENÉ SPRÁVY

ABSTRAKT

V únoru 2023 podal Krajský soud v Plzni Ústavnímu soudu návrh na vyslovení protiústavnosti poslední věty § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném od 1. července 2017 do 31. prosince 2020. Toto ustanovení stanovilo, že úrok z neoprávněného jednání správce daně nevzniká v případě peněžitých plnění v rámci dělené správy. Článek analyzuje relevantní právní úpravu úroku z nesprávně stanovené daně v rámci dělené správy a snaží se dovodit, zda jeho vyloučení v případě peněžitých plnění v rámci dělené správy je možné a ústavní.

Klíčová slova: úrok z nesprávně stanovené daně; dělená správa; peněžitá plnění

DOI: <https://doi.org/10.14712/9788076300361.2>

INTEREST ON INCORRECTLY ASSESSED TAX IN THE CASE OF FINANCIAL CONSIDERATIONS UNDER DIVIDED ADMINISTRATION

ABSTRACT

In February 2023, the Regional Court in Pilsen submitted a proposal to the Constitutional Court to declare unconstitutional the last sentence of Section 254(1) of Act No. 280/2009 Sb., the Tax Code, as in force from 1 July 2017 to 31 December 2020. This provision stipulated that interest on unauthorised actions of the tax administrator does not arise in the case of financial considerations under divided administration. This paper analyses the relevant legislation on interest on incorrectly assessed tax under divided administration and seeks to deduce whether its exclusion in the case of financial considerations under divided administration is possible and constitutional.

Keywords: interest on incorrectly assessed tax; divided administration; financial considerations

¹ Prof. JUDr. Radim Boháč, Ph.D. působí jako vedoucí Katedry finančního práva a finanční vědy Právnické fakulty Univerzity Karlovy. Odborně se zaměřuje zejména na oblast rozpočtového a daňového práva.

ÚVOD

Úrok z nesprávně stanovené daně, resp. jeho předchůdce úrok z neoprávněného jednání správce daně, je upraven v daňovém řádu² jako následek porušení povinností při správě daní. Jde o úrok, který hradí správce daně daňovému subjektu. Aktuálně se řeší otázka, zda se tento úrok uplatňuje i u plnění v tzv. dělené správě.³ Ustanovení § 254 odst. 3 písm. e) daňového řádu sice výslovně stanoví, že úrok z nesprávně stanovené daně nevzniká v případě stanovení peněžitého plnění v rámci dělené správy, nicméně v únoru 2023 podal Krajský soud v Plzni Ústavnímu soudu návrh na vyslovení protiústavnosti poslední věty § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném od 1. července 2017 do 31. prosince 2020⁴, řízení je vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 8/23. Toto ustanovení stanovilo, že úrok z neoprávněného jednání správce daně nevzniká v případě peněžitých plnění v rámci dělené správy. Otázka, zda se stanoví úrok z nesprávně stanovené daně v případě peněžitých plnění v dělené správě, je tak aktuální a její zodpovězení je pro praxi důležité.

Pokud je mi známo, odborná literatura se touto otázkou nezabývala, vycházet je tak nutné ze znění právních předpisů, relevantní judikatury a rovněž je možné použít návrh Krajského soudu v Plzni, který podal Ústavnímu soudu.

Cílem tohoto článku je analyzovat, zda úrok z nesprávně stanovené daně má vznikat u peněžitých plnění v dělené správě. Článek se snaží dovést, zda vyloučení vzniku úroku z nesprávně stanovené daně v případě peněžitých plnění v rámci dělené správy je možné a ústavní.

METODOLOGIE

Článek používá analytický přístup ke zkoumání předmětné materie v kombinaci s normativním přístupem, když se snaží vyvodit závěr, zda právní úprava vyloučení úroku z nesprávně stanovené daně je protiústavní či nikoliv. Článek záměrně nepoužívá deskriptivní metodu zkoumání. Ohledně popisu vývoje právní úpravy a judikatury ve věci úroku z nesprávně stanovené daně lze odkázat na návrh Krajského soudu v Plzni⁵. Pouze shrnu, že úrok z neoprávněného jednání správce daně (právní úprava účinná od 1. července 2017 do 31. prosince 2020) se aplikoval ve dvou případech. Prvním bylo nesprávné stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně s tím, že tento úrok byl vyloučen u plnění v dělené správě. Druhým případem bylo neoprávněné vymáhání (tj. pouze určitý specifický případ při placení daní), které se však aplikovalo na všechna peněžitá plnění,

² Viz § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.

³ Viz § 161 a 162 daňového řádu.

⁴ Projednávané plenární věci Pl. ÚS 8/23 In: usoud.cz [online], 2023 [cit. 1. 10. 2023]. Dostupné z: https://www.usoud.cz/projednavane-plenarni-veci?tx_odroom%5Bdetail%5D=4411&cHash=5da99f4fb-f068b864ee5f4161fa34df0

⁵ Zejména jde o body 26 až 38.

tj. i na ta v dělené správě. Podle právní úpravy *de lege lata*, vychází-li se pouze z textu daňového řádu, úrok z nesprávně stanovené daně vzniká pouze u peněžitých plnění, která se stanovují i jejich placení probíhá podle daňového řádu, nevzniká u peněžitých plnění v dělené správě.

VÝZKUM A VÝSLEDKY

Při posuzování otázky, zda vyloučení vzniku nároku na úrok z nesprávně stanovené daně je protiústavní či nikoliv, je třeba vyjít z charakteru tohoto úroku a relevantních ustanovení Listiny základních práv a svobod.

V odborné literatuře⁶ i judikatuře⁷ panuje shoda, že úrok z nesprávně stanovené daně je paušalizovanou náhradou škody. Z tohoto důvodu je pro tento úrok relevantní čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem. Toto ustanovení Listiny základních práv a svobod je primárně realizováno zákonem o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem⁸. Ustanovení § 254 daňového řádu upravující úrok z nesprávně stanovené daně je vůči tomuto zákonu ustanovením speciálním, jak jsem již uvedl, upravujícím paušalizovanou náhradu škody.

Z uvedeného lze dovodit, že vyloučení vzniku úroku z nesprávně stanovené daně u některých peněžitých plnění, nemůže být rozporné s čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť i v případě vyloučení této paušalizované náhrady škody, má poškozený nárok na náhradu škody podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Ostatně v pozitivním právu je tomu tak nejenom u peněžitých plnění v dělené správě, ale také v případě místních poplatků⁹ nebo cel¹⁰.

Krajský soud v Plzni ve svém návrhu argumentuje rozporem s čl. 1 Listiny základních práv a svobod, tj. ústavním právem na rovné zacházení, resp. zákazem diskriminace, a to rovností neakcesorickou. Je zřejmé, že o akcesorickou rovnost se zde nejedná, protože základní právo podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod je vždy zachováno, ať je vznik úroku z nesprávně stanovené daně vyloučen nebo není.

⁶ BAXA, Josef, et al. *Daňový řád. Komentář. II. díl*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, 808 s. ISBN 978-80-7357-564-9. Komentář k § 254.

⁷ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 148/2017-36 ze dne 14. prosince 2017.

⁸ Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.

⁹ Viz § 11 odst. 5 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁰ Viz § 66 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

Při posuzování neakcesorické rovnosti se však dostávám „na tenký led“. Je totiž zřejmé, že výsledek posouzení velmi závisí na tom, jak jsou vymezeny srovnatelné subjekty a jejich srovnatelné postavení. Uvedené lze demonstrovat na jednoduchém příkladu. Je poplatník daně z příjmů fyzických osob ve srovnatelném postavení jako osoba, které byla uložena pokuta za přestupek? Odpověď se patrně nabízí, není. Ale co když bude po poplatníkovi vymáhán nedoplatek na dani a po přestupci vymáhána nezaplacená pokuta za přestupek. Zde už může být odpověď opačná. Chci tím demonstrovat, že velmi záleží na definování srovnatelných subjektů ve srovnatelném postavení, aby bylo možné konstatovat, zda dochází k diskriminaci.

Pokud jde o správu daní, lze nejobecněji uvést, že škoda může vzniknout v důsledku nesprávného stanovení daně nebo nesprávného placení daně (vybírání nebo vymáhání daně). Co je daň, vymezuje § 2 odst. 3 daňového řádu. Jde o (a) peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek, (b) peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona, a (c) peněžité plnění v rámci dělené správy. V případě peněžitých plnění ad (a) a (b) se při jejich správě postupuje podle daňového řádu jak při jejich stanovení, tak při jejich placení (vybírání a vymáhání). Ve všech těchto případech spravuje peněžité plnění správce daně a postupuje přitom podle daňového řádu.

U peněžitého plnění ad (c), tj. peněžitého plnění v dělené správě je situace složitější. I zde platí, že škoda může vzniknout při jeho stanovení nebo při jeho placení (vybírání nebo vymáhání). Ovšem dělená správa může být procesní nebo věcná¹¹. Při dělené správě procesní dochází ke stanovení peněžitého plnění mimo správu daní (obvykle podle správního řádu, občanského soudního řádu apod.) a k placení peněžitého plnění podle daňového řádu. U věcné dělené správy spravuje placení peněžitého plnění jiný orgán než ten, který peněžité plnění stanovil. Dělená správa může být buď pouze procesní, nebo pouze věcná, anebo procesní i věcná.

Lze tak rozlišovat tyto čtyři druhy peněžitých plnění spravovaných (alespoň částečně) podle daňového řádu:

- 1) peněžité plnění, která se stanovují i jejich placení probíhá podle daňového řádu (**peněžité plnění spravovaná podle daňového řádu**),
- 2) peněžité plnění, která stanoví orgán veřejné moci podle jiného právního předpisu, než je daňový řád, a která se platí správci daně podle daňového řádu (**peněžité plnění v dělené správě procesní i věcné**),
- 3) peněžité plnění, která stanoví orgán veřejné moci podle jiného právního předpisu, než je daňový řád, a která se platí tomuto stejnému orgánu v postavení správce daně podle daňového řádu (**peněžité plnění v dělené správě procesní**) a

¹¹ Označovaná také jako kompetenční. Z důvodu přehlednosti budu dále používat pouze označení věcná dělená správa.

- 4) peněžítá plnění, která stanoví správce daně podle daňového řádu, a která se platí jinému správci daně podle daňového řádu (**peněžítá plnění v dělené správě věcné**).

Z hlediska zákazu diskriminace je klíčové vymezit, které subjekty jsou při správě uvedených peněžitých plnění ve srovnatelném postavení. A pokud ve srovnatelném postavení jsou, zda jsou v postavení rovném nebo nerovném. Ústavní soud konstantně judikuje, že ústavně konformní je pouze taková právní úprava obsahující nerovnost subjektů, která sleduje určitý legitimní cíl, není výsledkem libovůle a daná nerovnost je v racionálním vztahu k účelu daného zákona.¹² Z těchto hledisek je nutné zkoumat právní úpravu vyloučení úroku z nesprávně stanovené daně, resp. jeho předchůdce úroku z neoprávněného jednání správce daně, v případech peněžitých plnění v dělené správě. Klíčové pro posouzení je určení, zda ti, vůči nimž jsou uvedena peněžítá plnění stanovována a kteří je platí, jsou srovnatelnými subjekty ve srovnatelném postavení, a pokud ve srovnatelném postavení jsou, zda toto postavení je rovné nebo nerovné.

K vyvození relevantních závěrů je třeba ještě doplnit, jaký je smysl a účel paušalizované náhrady škody, tj. proč zákonodárce k úpravě takové paušalizované náhrady škody přistupuje, když existuje obecný systém náhrady škody za nezákonné správní rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup. Domnívám se, že primárním důvodem je rychlost a jednoduchost odškodnění poškozeného škůdcem, který škodu způsobil, a to v jednoduchých typově obdobných případech. Těmito případy je například vydání nezákonného rozhodnutí o stanovení daně v nalézací rovině daňového řízení. Podstatou nalézací roviny daňového řízení je nalezení správné výše daně, která vyplývá z daňových předpisů. Pokud dojde k chybě v tomto postupu a vyčíslená daň je vyšší, než měla být, správce daně držel peněžní prostředky neoprávněně a paušalizovaná náhrada škody by měla odpovídat ceně peněz, které byly takto nezákonně drženy. Za splnění těchto podmínek dává paušalizace náhrady škody smysl s tím, že je-li paušalizovaná náhrada škody nižší než skutečná výše škody, nic by nemělo bránit poškozenému domáhat se zbývající části obecnou cestou.

DISKUSE

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že pokud by neexistovala úprava určitého úroku jako paušalizované náhrady škody za všechny škody, které vznikly při stanovení nebo placení peněžitých plnění spravovaných podle daňového řádu, v dělené správě procesní i věcné, v dělené správě procesní i v dělené správě věcné, úprava by nebyla zcela jistě v rozporu s principem neakcesorické rovnosti, tj. nebyla by diskriminační.

Naopak, pokud by existovala úprava určitého úroku jako paušalizované náhrady škody za všechny škody, které vznikly při stanovení nebo placení peněžitých plnění spravovaných podle daňového řádu, v dělené správě procesní i věcné, v dělené správě

¹² Srov. např. náleží Ústavního soudu Pl. ÚS 18/15 ze dne 28. června 2016.

procesní i v dělené správě věcné, úprava by sice nebyla diskriminační, ale k paušalizaci náhrady škody by docházelo i ve složitých případech, což by v rozporu se smyslem a účelem paušalizované náhrady škody. Zákodárce proto, podle mého názoru správně, omezuje paušalizaci náhrady škody pouze na některé škody, které vznikají při správě peněžitých plnění podle daňového řádu.

Za prvé jde o škody vzniklé při stanovení nebo uložení peněžitých plnění. Zde zákonodárce úrok jako paušalizovanou náhradu škody vylučuje u všech peněžitých plnění v dělené správě procesní i věcné, v dělené správě procesní i v dělené správě věcné. Jsou subjekty, kterým jsou tato peněžítá plnění stanovena nebo uložena ve srovnatelném postavení, a pokud ano, sleduje vyloučení úroku u některých z nich určitý legitimní cíl, není taková úprava výsledkem libovůle a daná vyloučení je v racionálním vztahu k účelu daného zákona? Pokud se zaměřím na nalézací rovinu těchto peněžitých plnění, tak v případě peněžitých plnění spravovaných podle daňového řádu a peněžitých plnění v dělené správě věcné je daň stanovena daňovému subjektu podle daňového řádu. Naopak v případě peněžitých plnění v procesní i věcné dělené správě a peněžitých plnění v dělené správě procesní je peněžité plnění uloženo osobě, které je stanovena povinnost k peněžitému plnění podle jiných právních předpisů než daňového řádu. Jinými slovy v prvních dvou případech je stanovena daň podle daňového řádu, v druhých dvou případech peněžité plnění odlišné od daně podle jiného předpisu než daňového řádu. Je zde tedy zřejmá odlišnost, která může být důvodem pro odlišné zacházení. Subjekt, kterému je stanovena daň podle daňového řádu, není ve srovnatelném postavení jako subjekt, kterému je uložena pokuta za přestupek. Naopak odlišnost nelze spatřovat na platební straně takto stanovených nebo uložených peněžitých plnění, kdy taková plnění jsou v případech peněžitých plnění spravovaných podle daňového řádu a peněžitých plnění v dělené správě věcné hrazena daňovým subjektem, který hradí daň podle daňového řádu, a v případech peněžitých plnění v procesní i věcné dělené správě a peněžitých plnění v dělené správě procesní je hradí osoba, která má práva a povinnosti daňového subjektu¹³, a to také podle daňového řádu. Zde naopak odlišnost neshledávám.

V případě dělené správy procesní a dělené správy procesní i věcné lze argumentovat, že škoda vznikla v důsledku rozhodnutí mimo správu daní, proto je otázkou, zda by paušalizovanou náhradou škody měl být v takových případech úrok upravený daňovým řádem. V rovině nalézací nejsou peněžítá plnění v dělené správě procesní a dělené správě procesní i věcné daní. V takovém případě nejde o rozhodnutí v nalézací rovině daňového řízení, taková rozhodnutí nemají se správou daní žádnou souvislost. Je to však dostatečný důvod pro vyloučení vzniku úroku jako paušalizované náhrady škody? Na tuto otázku není podle mého názoru jednoznačná odpověď. Pro toho, komu byla způsobena škoda nezákonným rozhodnutím, je nepodstatné, zda se tak stalo rozhodnutím podle daňového řádu nebo správního řádu. Taková osoba musela

¹³ Viz § 161 odst. 2 věta poslední daňového řádu.

zaplatit nezákonně peněžní prostředky a vznikla jí z toho důvodu škoda. Na druhou stranu například je žádoucí, aby byla paušalizována náhrada škody vzniklá v důsledku nezákonného uložení peněžitého trestu v trestním řízení, který je peněžitým plněním v procesní i věcné dělené správě? Nemá být taková škoda posuzována k tomu příslušným orgánem činným v trestním řízení? Lze tak konstatovat, že lze najít argumenty pro to, že subjekt, kterému je stanovena daň podle daňového řádu, není ve srovnatelném postavení jako subjekt, kterému je uloženo peněžité plnění podle jiného právního předpisu než daňového řádu. A pokud bychom dospěli k závěru, že ve srovnatelném postavení jsou (zejména s ohledem na platební rovinu), tak rozdílnosti v nalézací rovině mohou být racionálním a legitimním důvodem pro vyloučení úroku jako paušalizované náhrady škody.

Podle mého názoru lze najít další racionální důvod, proč vyloučit vznik úroku jako paušalizované náhrady škody v případě dělené správy procesní i věcné a dělené správy věcné. Je jím skutečnost, že škodu by hradil poškozenému jiný orgán než ten, který ji způsobil. V případě věcné správy by totiž škodu způsobil orgán veřejné moci, který peněžité plnění stanovil nebo uložil, a škodu by hradil správce daně příslušný ke správě placení takového peněžitého plnění. A navíc by paušalizovaná náhrada škody mohla být hrazena z jiného veřejného rozpočtu, příp. jiné kapitoly státního rozpočtu, protože orgánem veřejné moci může být například obecní úřad a správcem daně například celní úřad. V takovém případě by náhradu měl nést obecní rozpočet, ale byla by hrazena v rozpočtu státního. Pokud by tomu tak mělo být, musel by zákonodárce do právního řádu doplnit procesní postup upravující vzájemné informování se těchto orgánů, případně postup pro kompenzaci vyplacené paušalizované náhrady škody.

Za druhé si z platební roviny zákonodárce v minulosti vybral neoprávněnou exekuci, u které paušalizoval náhradu škody vzniklou v důsledku vedení takové neoprávněné exekuce. Zde nerozlišoval, zda jde o exekuci na peněžité plnění spravovaná podle daňového řádu, v dělené správě procesní i věcné, v dělené správě procesní i v dělené správě věcné. Z tohoto pohledu nebyla taková úprava diskriminační.

ZÁVĚR

Cílem tohoto článku bylo analyzovat, zda úrok z nesprávně stanovené daně má vznikat u peněžitých plnění v dělené správě, zda jeho vyloučení v případě peněžitých plnění v rámci dělené správy je možné a ústavní. Byl učiněn závěr, že uvedené vyloučení je možné, protože subjekty, kterým daná peněžité plnění jsou stanovena nebo uložena, nejsou ve srovnatelném postavení, příp. pokud by bylo dovozováno, že ve srovnatelném postavení jsou, vyloučení úroku u peněžitých plnění v dělené správě sleduje určitý legitimní cíl, není výsledkem libovůle a nerovnost z takového vyloučení plynoucí je v racionálním vztahu k účelu daného zákona.

V případě procesní dělené správy byla identifikována jako možný racionální a legitimní cíl skutečnost, že v případě těchto peněžitých plnění nejde o rozhodnutí v na-

lézací rovině daňového řízení, tudíž taková rozhodnutí nemají se správou daní žádnou souvislost, a není vhodné škodu vzniklou v důsledku takových nezákonných rozhodnutí hradit v rámci správy daní v rámci platební roviny takových peněžitých plnění.

V případě věcné dělené správy může být možným racionálním a legitimním cílem pro její vyloučení skutečnost, že paušalizovanou náhradu škodu by hradil poškozenému jiný orgán než ten, který ji způsobil.

Nicméně posouzení, zda uvedené cíle jsou racionální a legitimní je na Ústavním soudu. Podle mého názoru by Ústavní soud měl být v této věci zdrženlivější, neboť posouzení, zda určitý cíl je racionální a legitimní může být dost subjektivní. Podstatné je, že vyloučení peněžitých plnění v dělené správě není projevem libovůle, ale určitou racionalitu má.

AFILIACE, DEDIKACE, PODĚKOVÁNÍ

Tento článek byl zpracován v rámci programu Cooperatio /Laws realizovaného v roce 2023 na Právnické fakultě Univerzity Karlovy.

ZDROJE

Literatura

BAXA, Josef, et al. *Daňový řád. Komentář. II. díl*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, 808 s. ISBN 978-80-7357-564-9.

KARFÍKOVÁ, Marie. *Teorie finančního práva a finanční vědy*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN 978-80-7552-935-0.

Právní předpisy

Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád.

Zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

Judikatura

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 148/2017-36 ze dne 14. prosince 2017.

Nález Ústavního soudu Pl. ÚS 18/15 ze dne 28. června 2016.

Ostatní

Projednávané plenární věci Pl. ÚS 8/23 In: usoud.cz [online], 2023 [cit. 1. 10. 2023]. Dostupné z: https://www.usoud.cz/projednavane-plenarni-veci?tx_odroom%5Bdetail%5D=4411&cHash=5da99f4fbf068b864ee5f4161fa34df0